

СТУДЕНТСЬКА СЕРІЯ

МАРІЯ ВОЛКОВА

**ГЛИБШЕ, НІЖ
СЕКС**

Харків
«ФОЛІО»
2020

1

Потяги категорії «Інтерсіті» їздили нашими кривими рейками вже не перший рік. Уперше я дізналася про них, коли в один із таких сів мій солдат сорока з гаком років, лишивши на моїй пухкій щоці ледь вологий слід від поцілунку, який невдовзі покрили краплі сліз і дощу. Потяг, який чимось нагадував молодого, щойно вичищеного коня, проковтнув чоловіка, який виховав мене, і повіз на схід, у «сіру зону». От і тепер вагон був чистий і акуратний, всередині нього не було того характерного запаху поїзда, і, чесно кажучи, його навіть трохи бракувало. Він був новий, просторий, і чомусь нагадував потяг із кінострічки «Голодні ігри», в якому трибутів везли на криваву бійню. Ця дивна асоціація змусила мене усміхнутися: побачимо, чи навчання в університеті буде схожим на виживання. Чесно кажучи, я купила вдвічі дорожчий за інші квиток на цей бісів «Інтерсіті» тільки

через те, що взялася за це в останній момент, а місць у похмурий старечий вагон з полицями коричневого кольору й купою не завжди приємних стійких запахів просто не лишилося.

Запхавши валізу на верхню полицю для багажу й поставивши на крихтний столик пляшку з водою, яка потім ще кілька разів гепала на підлогу від різких рухів по кривих рейках, я сіла біля вікна, щоб спостерігати за стрімкою зміною декорацій, які транслювалися за шибою. На додачу до безлічі непотрібних речей я взяла також сумку на плече, у якій зовсім ненадійно мостився пластмасовий горщик з квіткою, яку я просто не могла залишити вдома, бо доглядала її ще від першого пуп'янка, пересаджувала і поливала вазон.

Моє місто повільно віддалялося, і картинка за вікном змінювалася на села, а потім — поля. На якійсь зупинці на місце з лівого боку вагона, біля вікна навпроти, підсіла дівчина, напевне трохи старша за мене. На ній була сіра футболка і рвані джинси-скіні, і ще, здається, чорні «конверси». На шиї висів медальйон, невідомого мені значення, а волосся було зібране у хвіст резинкою, яка майже сповзала по його гладкій поверхні. Можливо, дівчина також вирушила на навчання, бо мала досить громіздку валізу, як і в мене. Коли декорації за вікном з приходом вечора поступово темнішали, а середину вагону залило світло від сонця, що сідало за обрій, я помітила, що дівчина заснула, а мені це чомусь видалося напрочуд красивим. Просто людський сон... Не подумайте, я зазвичай не роблю нічого подібного, але, чорт, це просто було так гарно — у променях сонця і

нових меблях вагона... Естетика, вміння бачити красу в простих речах, і вся та мейнстримна фігня, яку зараз усі пропагують, хоча, це і так було зрозуміло давним-давно... Дівчина спала, привідкривши вуста з опущеними кутиками, а якщо увімкнути трохи фантазії, можна було б побачити, як з них витікає цівка в'язкої слини... Я от ніколи не могла спати в потязі. Інколи навіть засинала, подорожуючи автобусом, а ось у потязі — ніколи. Батьки не навчили мене цього, і хіба могли? Коли мільйон років тому ми їздили разом на море, вони спали, а я лежала на нижній полиці плацкарту, туплячись у верхню, без сну. Хоча на ранок наслідків від безсоння не було. Можливо, через те, що була малою й нічим не зайнятою, то звідки було тій втомі взятися? Я взяла до рук смартфон і тицьнула пальцем на червоний кружечок, як раптом голосно пролунав короткий звук, схожий на качині крикани. Так, поки незнайомка спала, я наважилася її сфотографувати, й ледь не спалилася! Сховавши телефон, я боязко зиркнула на дівчину... Хух, не прокинулася!

Дорога достатньо виснажує, аби заснути навіть у незручному протертому сидінні. Але втома теж не схилила мене ані заснути, ані задрімати хоча б для того, щоб я переконала себе, що спала, а отже — виспалася. Коли всі навколо поринають у сон, а ти — ні, то почувашся приви́дом, який бачить усіх, в той час як тебе — ніхто.

Уся дорога до міста, у якому я тепер навчатимусь, промайнула хоч і без сну, зате спокійно. Потяг не зійшов із рейок, вночі мене ніхто не згвалтував, і основне — ніхто не їв печеної курки, яку готував спеціально для поїздки у потязі, а вже за це варто бути вдячною. Коли мої ноги знову торк-

нулися асфальту, а люб'язний провідник допоміг винести валізу, я вдихнула запах нового міста і одразу на вокзалі набрала номер жінки, яка за не надто високу платню погодилася здавати мені квартиру, що знаходилася всього через парк від мого університету. До району, в якому розташовувалася квартира, я доїхала майже порожнім автобусом. Просто на годиннику була одинадцята ранку і в цей час весь офісний планктон, та й загалом працівники — вже точно на робочих місцях, оскільки місто ось уже декілька годин як прокинулося.

Район був наповнений п'ятиповерховими будинками, дитячими майданчиками та контейнерами для сміття, але попри це здавався тихим. А дорогою я навіть помітила супермаркет. В одній із цих будівель на мене чекало моє нове помешкання на найближчі чотири роки, і зараз я тягнула до нього свою дупу і капець яку важку сумку. Довелося проминути чотири будинки, щоб дійти до свого. Я здолала залізні двері під'їзду вагою щонайменше тонну, три поверхи, а потім — вже менш габаритні і більш легкі на вигляд вхідні двері квартири. Помешкання вмещало одну простору кімнату, кухню, вікна якої виходили у двір, з якого я прийшла, і ванну кімнату, що була укомплектована з туалетом.

Господиня Людмила Степанівна (за її відсутності — тьотя Люда) розказала мені, що, як і де, показала лічильник, повідомила про тонкощі користування газовою плитою, застерегла щодо однієї небезпечної розетки в коридорі, взяла плату за два місяці наперед і пішла, залишивши мене заселятися та облаштовуватися. Але перш за все я задовільнила свою людську потребу сну, який так і не прийшов до мене у

потязі. Варто сказати, що після заселення валіза ще добрих два тижні лежала на підлозі, доки мені не знадобилася кожна річ, що була складена в ній, і, таким чином, поступово вона розібралася природно, сама собою, відповідно до моїх потреб.

2

Багато людей, а точніше всі, ненавидять понеділок. Школярі — через те, що після двох днів відпочинку змушені повертатися в школу, до вчителів, з якими в них, як правило, взаємна ненависть. І щойно вони, заходячи у відчинені двері школи, бачать їхні похмурі пики, то воліють втекти якнайдалі, але єдине, що їм залишається — це відповісти тим самим. Так, взаємність — це прекрасно. А дорослі люди відчують ту ж емоцію до першого дня тижня, бо після двох днів запою їм знову доводиться йти на ненависну роботу, до боса, який час від часу виносить мозок. І звісно, ж похмілля, туман у голові і маленька пляшечка «Опілля», захована в подвійному дні сумки, вірно супроводжують їх на важкому шляху до першого робочого дня тижня. Ні, похмілля — це не прекрасно. У шкільні роки, тобто до недавнього часу, я була такої ж думки про понеділок через ненависні уроки й учителів, але разом з цим у моїй історії було й місце для «Опілля». Проте коли я вступила до ВНЗ, та ще й в іншому місті, то плакала якусь надію, що все зміниться і я любитиму кожен божий день, незалежно від його назви, стереотипу щодо нього і погоди за вікном. Тому сьогодні

перший день навчання не важко було почати з гарним настроєм, надія ж тліє до останнього. Як не як, а я вірю, що ранок задає напрямок усьому дню.

Як я уже говорила, дорога до мого університету пролягає через парк. Я люблю ходити пішки, бо під час поїздки у транспорті тебе завжди щось відволікає: інші пасажири, розлючена жінка, яка нависає над тобою, доки ти не поступишся місцем, або кондуктори, які зазирають до кожних рук, шукаючи в них квиток і подумки сподіваючись, що в когось його не виявиться, і тоді можна буде поскаржитися, здерти оплату ще раз, чи ба краще — оштрафувати. Коли йдеш пішки, можеш відволіктися, і нестримні думки знайдуть короткий перепочинок, а раптом щось і відволіче твою увагу, то скоріш за все це будуть пейзажі природи, які точно не вплинуть на тебе негативно і, напевне, не викличуть відчуття тривоги.

Забігана, зачухана, невиспана, але натхненна ранковою погодою, я нарешті вийшла з дому і йшла парком до університету. На вулиці стояла осінь, але не та, що несе за собою приємну осінню депресію і натхнення для віршів, а така, на додачу до якої йшов нежить, з яким я прокинулась, кашель і алергія на характерні для цієї пори року запахи. Потім згадала, що просто на радощах через переїзд не зачинила квартиру в кімнаті. Залишалось декілька хвилин до початку моєї першої пари. Я завжди була дещо неуважною, і зараз навіть не могла уявити, які пригоди принесе мені ця ризика.

Ще від часів школи я часто спізнювалася, тому що любов до сну завжди перемагала, через це я влетіла в аудито-

рію разом із гучним дзвінком, який пронизав мозок різким струмом. Декілька людей ще вішали верхній одяг на бильця стільців і всідалися. А коли голоси, які долинали з різних боків аудиторії, і неприємний скрип ніжок стільців, яких совали по підлозі, повністю розчинилися в тиші, яка чомусь почала незвично тиснути, викладач почав лекцію.

Я непомітно прослизнула поміж рядами і сіла біля незнайомого чувака, який зиркнув на мене дещо, як здалося на мить, дивно, проте я не звернула на це особливої уваги. Натомість виклала на парту новенький, куплений спеціально для навчання блокнот, у який, без заперечень, вміститься матеріал всіх предметів з першого курсу, а то й з усіх чотирьох. Поруч із ним поклала олівець і, зобразивши надзвичайно зацікавлений погляд, почала слухати викладача. Я зробила кілька глибоких вдихів, заспокоїла дихання і відчула, як одяг прилипнув до спітнілого тіла, яке щойно мчало довгим коридором.

Серце перестало надокучливо калатати, всередині мене був цілковитий спокій, але щось таки намагалось порушити його. Цим чимось був погляд того хлопця, біля якого я сіла. Я подивилася на нього боковим зором і збагнула, що голова його не рухалася. Він що, дивиться на мене, відколи я тут сіла? Мені не вдалося зробити байдужий вигляд, вдати, що я цього не помічаю, оскільки завжди почуваюся некомфортно, коли хтось дивиться на мене впритул— тіло одразу відчуває напругу, і вже ні про що інше думати не можеш. Я різко і сердито повернула голову до хлопця, але не витримала більше двох секунд і, так нічого не змігши сказати, знову повернулася в початкове положення. Хлопець був

трохи вищим за мене, з розкуйовдженим жмутом волосся і темними очима.

— Як почуваєшся? — раптом запитав хлопець, щойно я відвернулася.

— А ти взагалі хто? — недовіжливо запитала я.

— Я — Денис, — відповіла тепер перша знайома мені людина в університеті.

— Єва, — зневажливо кинула я.

— Чому музичне мистецтво? — запитав хлопець і гмикнув. Мені стало цікаво, як довго він зможе тримати голову в одному положенні?

— Ем... В якому сенсі? — запитала я, насупивши брови.

— Ну, ми сидимо на парі з історії музики, і мені цікаво, чим керувалася дівчина, у якої на обличчі написано: «Що я взагалі тут роблю?», коли обирала цю спеціальність, — пояснив він.

Я відчула заціпеніння і розгубленість, по спині скотилася крапля поту, мозок запрацював, і я нарешті зрозуміла його питання. Відповідь знайшлася одразу.

— Я переплутала аудиторію... — я розгублено втупилася в парту. — Курва! — вирвалося з моїх уст.

З цим словом я шарпнула блокнот, зачепивши рукою хлопця, і вилетіла з аудиторії, почувши якесь нечітке питання викладача на фоні гучного сміху.

Куди? У який бік? У яку аудиторію? Питання виринали в моїй голові одне за одним, створюючи хаос. До розкладу! Побігла. У розкладі декілька разів перевірила, чи на правильну групу вказує мій палець. Знайшовши свою, я миттю побігла на другий поверх, у 151 аудиторію, де зараз була

історія чогось там, але вже точно не музики. Вибачившись перед вже «своїм» викладачем, я тихо сіла за вільну парту. На сьогодні знайомств достатньо. Моя соціофобія зазвичай брала гору над усіма іншими почуттями, тому вже у своїй справжній групі я посиджу сама.

3

Я полюбила каву, напевне, роки три тому. Полюбила тому, що колись змушувала себе пити її силою. У дитинстві мама забороняла пити каву, пояснюючи, що цей напій — для дорослих. І, зрозуміло, мені кортіло зробити все навпаки, тому це був мій перший серйозний бунт проти батьківського режиму. Ось так деколи трапляється: нам доводиться робити щось, примушуючи себе, і ми не помічаємо, як всередині нас зароджується любов до цього. Але правильної відповіді на питання: «Кава чи чай?» я досі не могла дати. Між деякими речами просто неможливо обирати. Ось береш гарячий напій до рук — і струмінь тепла проходить по всьому тілу, зігріваючи холодну плоть. Кава завжди була елементом зближення людей, оскільки каву п'ють з друзями, партнерами по життю чи роботі, і ці маленькі чашечки наче тримають розмову вкупі, не даючи близькості кудись вислизнути. Але навіть якщо сьорбати гіркуватий напій наодинці, самотність навряд наздожене, бо інколи достатньо просто кави, а інші люди бувають зайвими.

Я пила велике лате у студентському кампусі. Його пінка була до чорта незграбною, бо навряд чи ту низеньку жінку

років сорока, з білим кучерявим волоссям по плечі та припухлими повіками можна було назвати баріста-професіоналом. Мій телефон стояв на низькому дерев'яному столику, у кришку якого впиралися мої задовгі як для нього ноги. У навушниках Васильєв зі Сплінами наспівував «Маяк». На вулиці вирував осінній вітер. Люди ховали у масивних шерстяних шарфах свої депресивні, сірі від нестачі вітамінів чи передозу наркотиками обличчя. Навіть сидючи у приміщенні я відчувала цей вітер знадвору: він ніжно погладив моє рум'яне від холоду лице. А потім звідкілясь виник новий, легкий аромат, що миттєво пробив мій закладений ніс, але, на щастя, не викликав чхання.

Навпроти мене не спитавши дозволу всівся той самий чувак, який вчора трапився у тій таки аудиторії. Я вдала, що не звернула уваги, і продовжила дивитися на людей, але побачила у вікні відображення його очей з тим самим зацікавленим поглядом, що сміливо тупився мені прямо у вічі. Рука хлопця майнула біля мого обличчя, і один навушник полетів з вуха на стіл.

— Якого біса?! — обурилася я.

— Тепер можу поговорити з людиною, яка буде мене чути, а не дивитися у вікно, намагаючись ігнорувати весь світ і робити вигляд, що досі сидить сама, — напевне, він щось говорив до мене перед тим, як звільнити вухо від сіліконової насадки.

— Я думала, навколо таких, як ти, уже давно повинна була б сформуватися така ж компанія, і ви б весело обговорювали якусь дурню, але ти чомусь привалив сюди і успішно намагаєшся мене бісити.